

**POMALÝMI KRŮČKY
K POZNÁVÁNÍ NOVÝCH KULTUR**

Na Ostravsku žijí díky rozvíjejícímu se průmyslu i klasickému obchodování silné etnické skupiny z Asie (Vietnamci, Korejci, Japonci) a k tradičním obyvatelům patří pochopitelně Poláci. A tak projekt umožnil setkávání moravských rodin především s rodinami z těchto zemí.

Vzájemné poznávání probíhalo v několika rovinách. Během kulturně jazykového okénka se všichni seznamovali s tradičními zvyky a s jazykem jednotlivých účastníků. Vedle toho se mohli učit angličtinu a češtinu, české a cizí děti si mezitím společně hrály.

Nejpřitažlivější však byla odpoledne na téma „Jak se žije...“, tam představovaly jednotlivé národy svoje tradiční zvyky, pohádky, písně či tance a také skvělá národní jídla.

Petra Kalichová z Centra mladé rodiny Bobeš napsala:

„Téma - ‚Jak se žije v Asii‘ už samo o sobě navozovalo zvědavost návštěvníků a sku-

Cizokrajná jídla a poznávání jiných kultur, to jsou lákadla, prostřednictvím kterých k sobě rodiče z různých koutů světa nacházejí cestu

Výlet byl konečně lákadlem i pro tatínky

tečně na své si přišly všechny smysly. Vůně asijských pokrmů a pestré barvy kimon a dalších tradičních předmětů zaplavily prostory centra Bobeš. Rodiny japonské, korejské a vietnamské odpovídaly na zvědavé dotazy místních rodin. Pohoštění s netradičními názvy jako ‚Chirashizushi‘, koláčky ‚Maccha‘ apod. ani náznakem nepřipomínalo některé z našich jídel, přesto mizelo doslova před očima. Zjistili jsme, že poskládat origami vyžaduje opravdovou trpělivost a zručnost, ale i nám se některé kousky pěkně povedly. A zatímco si dospělí za pomoci tlumočnicků povídali, děti české, vietnamské, korejské i japonské se proháněly hernou a vůbec neřešily případné mezinárodní či jazykové bariéry. V jejich případě opravdu platí motto z názvu projektu: ‚Slova nejsou důležitá‘.

Na závěr se vydaly dva autobusy naplněné příslušníky směsice národů do skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm, kde především zahraniční účastníci měli příležitost

poznat starobylou moravskou lidovou kulturu. Vietnamci na cestu sice navařili jídlo a hostili účastníky zájezdu, ale pak si všichni zase pochutnali na ochutnávce tradičního valašského jídla v stylových chalupách. Děti byly nadšené ze stříhání ovčí a zpracovávání ovčí vlny.

Položila jsem pár otázek Editě Kozinové z ostravské Chaloupky:**Jak se baví děti mezi sebou?**

Ony se nebaví, ony si prostě spolu hrají a je jim jedno, jestli je někdo cizí nebo Čech.

Navštěvují cizinci centrum i mimo multikulturní program?

Z cizinek chodí mimo aktivity jediné Japonky. Začlení se s úsměvem na cvičení kojenců a batolat.

Z jakých sociálních vrstev Asiáté pocházejí, a pozoruješ mezi nimi rozdíly?

Například Japonky jsou úžasné, milé, velmi kultivované a pro naši mentalitu přizpůsobivější. Cizinky z Japonska, Kanady, Nového Zélandu, nás berou více

UZLÍČKOVÍ PARTNEŘI SÍŤ MATEŘSKÝCH CENTER

jako kamarádky. Maminky z Koreje jsou při prvních kontaktech nesmělejší, je třeba si získat jejich důvěru. Maminky v Chaloupce jsou většinou manželky cizinců pracujících v Ostravě a okolí, žijí zde krátkodobě. Ve Sluníčku a Bobši jsou to Vietnamky a Vietnamci, kteří se sem přistěhovali za prací. Je to velmi uzavřená skupina a je těžké mezi ně proniknout. Mezi Vietnamkami se také najdou učitelky, které tady ale prodávají ve stáncích.

Jak se zapojují otcové z přistěhovaleckých rodin?

Tatínci chodí občas všichni, kromě Korejců. Chodí především na "Jak se žije...", neboť je to zaměřeno na jejich země, anebo se přidali na výlet do Rožnova.

Zatímco dospělí se mezi sebou potřebují dorozumívat alespoň slovy či gesty, dětem jazyková bariéra při hře vůbec nevadí

Právě abychom přitáhli tatínky české i cizí do MC, tak jsme koupili vzdušný hokej (stolní hra), který je zajímavý jak pro starší děti, tak pro tatínky. Od září otevíráme i v neděli odpoledne, aby mohli tatínci přijít se svou rodinkou.

Edito, když hodnotíš první ročník projektu, co tě napadá?

Mě to baví všechno, mám šílenou radost, když vidím, jak cizinky přicházejí do Chaloupky a pokaždé se spolu srdečně vítáme, povídáme si v angličtině

o svých starostech a životech. Když slyším od cizinek, že se jim u nás v Chaloupce líbí, je to největší odměna a vím, že jsme to vymysleli dobře.

Můj prvotní nápad a cíl bylo: usnadnit cizincům, kteří přicházejí do Ostravy, život mezi Ostraváky. Je těžké začít příjemně žít v cizím prostředí. A nejde jen o Ostravsko. Kdybych žila jinde, budu to dělat se stejným nadšením. Největším problémem bývá jazyková bariéra. Tak těžko se vysvětlují pocity a ty patří mezi ženami, ať českými nebo cizími, k hlavním poutům. To, co vzájemně vyvíjíme beze slov, když si chceme pomoci, tak to bez těch slov ne vždy úplně jde, i když nonverbální komunikaci už zvládneme skoro na jedničku."

Na závěr se Edita svěřila s tím, že už plánují i vzájemné návštěvy v domácnostech, zkrátka se pomalu stávají přáteli, ostatně přátelská atmosféra září už ze samotných fotografií.

Tak, a kam to bude přistě? Určitě zase někde za poznáním...

AUTOR: Mgr. Rut Kolínská, prezidentka Sítě MC
FOTO: Archiv Sítě MC

Více o autorce čtěte zde...

